

Sygn. akt I PK 38/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z powództwa A.G.
przeciwko M.H. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o wynagrodzenie za pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 listopada 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 września 2018 r., sygn. akt III APa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym przeciwko M. (obecnie M.) Spółce z o.o. w W. powódka A.G. domagała się zasądzenia kwoty 89.383,93 zł tytułem premii za realizację planu sprzedażowego za trzeci kwartał 2012 r. oraz pierwszy kwartał 2013 r. wraz z ustawowymi odsetkami.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, twierdząc, że powódka nie wypełniła warunków przyjętych w zakładowych przepisach płacowych.

Sąd Okręgowy w C., wyrokiem z 13 marca 2018 r., zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 89.383,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami, oddalając częściowo powództwo w zakresie odsetek.

Sąd Okręgowy ustalił, że powódka była zatrudniona u strony pozwanej w okresie od 2 kwietnia 2012 r. do 22 listopada 2013 r. jako przedstawiciel medyczny, na podstawie umowy o pracę. Powódka uprawniona była do wynagrodzenia

zasadniczego oraz cyklicznej premii indywidualnej za realizację planu sprzedażowego. Przyznanie premii uzależnione było od zrealizowania przez powódkę – założonego na dany cykl – ogólnego celu sprzedażowego w 100% i zrealizowania w danym okresie rozliczeniowym, przynajmniej w 90%, indywidualnych celów ilościowych i jakościowych, określonych przez bezpośredniego przełożonego, który dokonywał też oceny realizacji postawionych celów na koniec okresu premiowego.

W trakcie zatrudnienia powódka nabyła prawo do premii m.in. za realizację planu sprzedażowego w trzecim kwartale 2012 r. w wysokości 40.000 zł brutto. Premia wypłacona została w dwóch ratach: 10.244 zł w dniu 27 maja 2013 r. oraz 29.776 zł w dniu 26 lutego 2014 r. Za pierwszy kwartał 2013 r. powódka nabyła prawo do premii za realizację planu sprzedażowego w kwocie 120.769 zł. W tym czasie powódka prowadziła sprzedaż produktów z działu psychologii i neurologii. Powódka zrealizowała 187% celu sprzedażowego za leki z działu psychiatrii, co uprawniało ją do premii w kwocie 84.652 zł brutto oraz 146,58% celu sprzedażowego za leki z działu neurologii, co uprawniało ją do premii w kwocie 36.117 zł brutto. Z tytułu premii za realizację planu sprzedażowego za pierwszy kwartał 2013 r. pozwana wypłaciła powódce 26 maja 2013 r. kwotę 35.776 zł brutto.

W ocenie Sądu Okręgowego, wyliczona przez powódkę w pozwie wysokość premii za realizację planu sprzedażowego nie była kwestionowana, natomiast spór dotyczył charakteru tego świadczenia oraz spełnienia warunków premiowania.

Sąd pierwszej instancji dokonał analizy Regulaminu premiowania wydanego przez stronę pozwaną. W ocenie Sądu Okręgowego, z tekstu tego regulaminu nie wynika, aby premia za realizację planu sprzedażowego miała charakter uznaniowy. W § 4 określono bowiem warunki, jakie muszą zostać spełnione do przyznania tego świadczenia, pod postacią: realizacji założonego na dany cykl celu sprzedażowego na poziomie 100%, zrealizowania minimalnych poziomów sprzedaży konkretnych produktów (jeśli są określone), przy czym premia może być powiększona w zależności od przekroczeń sprzedaży na poszczególnych lekach, przy spełnieniu warunku realizacji celu podstawowego na poziomie 100% (§ 4 pkt 1), zrealizowania przez pracownika w danym okresie rozliczeniowym indywidualnych celów ilościowych i jakościowych (przynajmniej w 90%), określonych dla pracownika w

formie pisemnej i przekazanych mu na początku każdego okresu premiowego przez bezpośredniego przełożonego, który dokonuje oceny realizacji postawionych celów w formie pisemnej na koniec okresu premiowego, obecności pracownika w pracy i jednoczesnego świadczenia pracy w całym okresie rozliczeniowym. Według Sądu Okręgowego, wobec takich konkretnych i sprawdzalnych warunków premiowania nie sposób uznać, że premia za realizację planu sprzedażowego miała charakter uznaniowy, a wypłaty tego świadczenia były nagrodami, tylko dlatego, że w § 6 pkt 9 znalazł się zapis, że jeśli wynik finansowy firmy będzie mniejszy niż 90 %, decyzja o wypłaceniu premii pozostaje w gestii dyrektora generalnego. Zdaniem Sądu Okręgowego, jest to ogólne postanowienie, nieprecyzujące o jaki wynik finansowy chodzi i trudno uznać, że miałoby ono stanowić kryterium przy ocenie uprawnień do premii naliczanej według bardzo precyzyjnego planu. Sąd pierwszej instancji miał na uwadze zwyczajowy wymiar premiowania, jaki obowiązywał u strony pozwanej, zwłaszcza w kontekście braku w tym zakresie regulaminu za sporny pierwszy kwartał 2013 r. Świadkowie powołani prze powódkę jednoznacznie zeznali, że tzw. ogólnofirmowy cel nigdy nie był brany pod uwagę przy premiowaniu i wbrew zeznaniom świadków powołanych przez pozwaną, taki warunek premiowania nie był znany pracownikom.

Strona pozwana wniosła apelację od wyroku Sądu Okręgowego w C..

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 28 września 2018 r., sprostował oczywistą niedokładność zawartą w pkt 1 zaskarżonego wyroku oraz oddalił apelację strony pozwanej.

W uzasadnieniu wyroku Sąd drugiej instancji podkreślił, że żądania objęte pozwem należało rozpoznać z uwzględnieniem obowiązujących u strony pozwanej zakładowych przepisów płacowych. Tymczasem, występując z analizowanym roszczeniem obejmującym w istocie część premii za pierwszy kwartał 2013 r., powódka przedstawiła Regulamin premiowania dla działu sprzedaży na 2011 r., w którego § 1 ust. 5 przyjęto, że obowiązuje on w swoich postanowieniach ogólnych do 30 czerwca 2011 r., zaś po tym okresie pracodawca miał zaktualizować zasady premiowania na kolejne okresy. Natomiast strona pozwana dołączyła do odpowiedzi na pozew Regulamin premiowania dla działu sprzedaży na 2012 r., w którego § 1 ust. 5 przyjęto, że obowiązuje on w swoich

postanowieniach ogólnych do 31 grudnia 2012 r. i po tym okresie pracodawca miał zaktualizować zasady premiowania na kolejne okresy. Przyjąć więc należało, że w rozpoznawanej sprawie strony nie przedstawiły źródeł prawa pracy (regulaminu wynagradzania lub regulaminu premiowania), określających prawo do premii za pierwszy kwartał 2013 r. W tej sytuacji Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na zwyczajowy wymiar premiowania, jaki miał miejsce u strony pozwanej.

Zdaniem Sądu drugiej instancji w okolicznościach rozpoznawanej sprawy źródłem prawa do premii za pierwszy kwartał 2013 r. był sam stosunek umowny łączący strony. Jakkolwiek w pisemnych umowach o pracę strony zawarły jedynie klauzulę określającą wynagrodzenie zasadnicze powódki, jednak nie ulega wątpliwości, że w całym okresie zatrudnienia powódka otrzymywała dodatkowo część wynagrodzenia uzależnioną od wielkości zrealizowanej przez nią sprzedaży. Dodatkowym składnikiem wynagrodzenia przedstawicieli medycznych u strony pozwanej była premia, o której wysokości decydował stopień realizacji planu sprzedaży indywidualnej.

Strona pozwana wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sąd Apelacyjny w (...), zaskarżając wyrok ten w całości. Skarga kasacyjna została oparta na podstawie:

1) naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 9 § 1 k.p. w związku z § 6 ust. 1 i 2 oraz § 6 ust. 9 Regulaminu premiowania w związku z art. 105 k.p., przez ich błędną wykładnię polegającą na mylnym przyjęciu, że w sytuacji, gdy nie był zrealizowany cel firmowy (zakładowy) w 90%, Regulamin premiowania przewidywał możliwość podjęcia przez dyrektora generalnego tylko decyzji o wstrzymaniu wypłaty premii, a nie o jej przyznaniu, co w konsekwencji powodowało związanie pozwanej wysokością premii wyliczoną tylko i wyłącznie zgodnie z zasadami Regulaminu premiowania, podczas gdy w przypadku nieziszczenia się wszystkich warunków premiowych (w tym niespełnienia celu firmowego w 90%) decyzja o wypłacie premii czy nagrody stawała się niezależna od postanowień Regulaminu premiowania i nie było w ogóle mowy o stosowaniu metod wyliczeń przewidzianych w systemie premiowym, a dyrektor generalny mógł podjąć decyzję o przyznaniu dowolnego świadczenia;

2) naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku: art. 382 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 385 k.p.c., a także art. 217 § 1 – 3 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. oraz art. 229 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c.

Strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu.

W ocenie skarżącej, za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywista zasadność skargi.

Zdaniem skarżącej, oczywista zasadność skargi wynika z tego, że Sąd Apelacyjny bezzasadnie pominął istotny materiał dowodowy dotyczący charakteru świadczeń wypłacanych pracownikom pozwanej. Ponadto w sposób rażący naruszył postanowienia Regulaminu premiowania. Istotne zagadnienie prawne sprowadza się natomiast do odpowiedzi na pytanie dotyczące interpretacji art. 78 § 1 k.p., a mianowicie, na ile pracodawca może ukształtować zasady premiowe w taki sposób, że nieziszczenie się warunku ogólnofirmowego, na który pracownik nie miał *de facto* wpływu, może pozbawić pracownika prawa do premii, gdy pracownik zrealizował w pełni lub znacznie przekroczył indywidualne warunki premiowe. W zasadniczej części zagadnienie prawne dotyczy tego, czy w ramach tak określonego systemu premiowego dopuszczalne jest formalne wprowadzenie mechanizmu uznaniowości, polegającego na tym, że mimo niespełnienia wszystkich warunków premiowych doszło do wypłaty świadczenia, które jednak straciło swój pierwotny charakter premii, gdyż warunek ogólnofirmowy nie został spełniony, i stało się nagrodą.

W ocenie skarżącej zagadnienie to nie zostało dotychczas rozstrzygnięte w orzecznictwie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w szczególności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które jeszcze nie doczekały się sądowej interpretacji albo wywołują poważne wątpliwości, rozstrzygnięciem istotnych zagadnień prawnych, zwłaszcza o charakterze precedensowym, dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych. Wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, pozwalających Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd). Wymagania konstrukcyjne skargi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c., nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy w ramach tzw. przedsądu bada tylko powołane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Strona skarżąca powołała się na dwie przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania: występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, LEX nr 2110562). Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje, oraz przedstawieniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu przez sąd odwoławczy zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymagania co do samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz co do jego związku ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Ponadto warunkiem skutecznego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym,

który nie został jeszcze rozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymaga pogłębionej wykładni, co może mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw, w których występuje podobny problem prawny.

Natomiast powołanie się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (oczywistą zasadność skargi) wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli zatem przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałyby być okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość”, oraz przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). W judykaturze podkreśla się przy tym, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11

kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Ma to szczególne znaczenie w sytuacji, w której oczywista zasadność skargi kasacyjnej miałyby polegać na naruszeniu przepisów procesowych, ponieważ, zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., skargę można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarżący musi więc wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), że kształtowały one lub współkształtowały (wadliwą) treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82; z 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; z 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973; z 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436).

Strona skarżąca nie zdołała wykazać występowania tak rozumianych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Teza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej opiera się w istocie na kwestionowaniu dokonanej w sprawie oceny dowodów i na założeniach sprzecznych z ustaleniami Sądu odwoławczego, co nie może być uwzględnione w świetle związania Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Także zagadnienie prawne sformułowane przez stronę skarżącą zmierza do zakwestionowania ustaleń faktycznych w sprawie. Należy mieć na uwadze, że w rozpoznawanej sprawie Sąd *meriti* nie dysponował regulaminem wynagradzania obowiązującym w spornym pierwszym kwartale 2013 r. Sąd przyjął, że podstawą prawną roszczeń płacowych powódki jest ukształtowany w zakładzie pracy zwyczaj premiowania oraz umowa o pracę. Rekonstrukcja norm prawnych obowiązujących w relacjach między stronami odbywała się pośrednio na podstawie wcześniej obowiązującego Regulaminu premiowania oraz praktyki zakładowej, ustalonej na podstawie zeznań świadków. Przedstawiając zagadnienie prawne, strona skarżąca pomija, że w toku sprawy ustalono, iż tzw. warunek ogólnofirmowy nigdy nie był brany pod uwagę przy premiowaniu i wbrew zeznaniom świadków powołanych przez pozwaną taki warunek premiowania nie był znany pracownikom. Pracownicy

nie byli informowani o wynikach finansowych firmy. Premia zawsze była wypłacana po spełnieniu wyznaczonych pracownikowi indywidualnych celów sprzedażowych. Sady obu instancji przyjęły więc, że warunkiem nabycia prawa do premii była realizacja celów indywidualnych, a te powódka zrealizowała.

W tak ustalonym stanie faktycznym nie występuje zagadnienie prawne o charakterze ogólnym (abstrakcyjnym), wyrażone w postaci tzw. pytania do uzupełnienia (na ile pracodawca może ukształtować zasady premiowania). Zagadnienie prawne powinno dotyczyć problemu niezbędnego do rozstrzygnięcia danej sprawy o doniosłości znaczącej dla rozwoju orzecznictwa. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego nie służy wyznaczaniu ogólnych zasad kształtowania uprawnień płacowych pracowników.

Odnosząc się natomiast do kwestii, czy w ramach tak określonego systemu premiowania dopuszczalne jest formalne wprowadzenie mechanizmu uznaniowości, należy zauważyć, że przedstawione zagadnienie skonstruowane jest na założeniu, że kryterium ogólnofirmowe ma rozstrzygające znaczenie dla nabycia prawa do premii. Ta perspektywa jest zaś sprzeczna z ustaleniami faktycznymi sprawy i zrekonstruowaną na podstawie zgromadzonych dowodów treścią zwyczaju premiowania, obowiązującego u strony pozwanej. Innymi słowy, sformułowane zagadnienie prawne nie występuje w rozpatrywanej sprawie.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

as